

A.G. Riddle

HET VIRUS

Deel 2 van de Atlantis-trilogie

ISBN 978-90-225-7259-7
ISBN 978-94-023-0759-7 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Atlantis Plague*
Vertaling: Jan Mellema
Omslagontwerp: Wouter van der Struijs | Twizter.nl
Omslagillustratie: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: Shutterstock
Vormgeving binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2013 A.G. Riddle. All rights reserved.
Published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc., Armonk, New York, USA
Nederlandse uitgave © 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor de onverschrokken zielen die het aandurven
onbekende schrijvers te gaan lezen.*

Proloog

70.000 jaar geleden

In de buurt van het huidige Somalië

De wetenschapper sloeg haar ogen op en schudde haar hoofd om wat helderder te kunnen nadenken. Het schip had haar ontwaaksequentie in een versneld tempo in gang gezet. Waarom? Dat ging meestal geleidelijker, tenzij... De dikke mist in haar buis week iets. Aan de muur hing een rood zwaailicht. Een alarm.

De buis ging open, en kille lucht stroomde naar binnen, beet in haar huid en verjoeg de laatste witte nevelflarden. De wetenschapper stapte naar voren, op de ijsskoude metalen vloer, en liep met onvaste tred naar het controlepaneel. Glinsterende golven groen en wit licht, als een fontein van gekleurde vuurvliegjes, stroomden van het paneel naar haar toe en omspoelden haar hand. Ze bewoog haar vingers, waarna het scherm aan de muur tot leven kwam. Inderdaad: haar tienduizend jaar lange winterslaap was vijfhonderd jaar te vroeg beëindigd. Ze keek naar de twee lege buizen achter haar, en toen naar de laatste buis, waarin haar metgezel zich bevond. Ook daar was de ontwaaksequentie in gang gezet. Ze bewoog snel met haar vingers, in de hoop het proces tot stilstand te brengen, maar het was te laat.

Zijn buis ging sissend open. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Geen idee.’

Ze toverde een kaart van de wereld en een reeks statistische gegevens op het scherm. ‘We hebben een bevolkingsalert. Misschien een dreiging van totale vernietiging.’

‘Bron?’

Ze zoomde in op de kaart en bracht een eilandje in beeld waar een reusachtige zwarte rookpluim opsteeg. ‘Een supervulkaan ter hoogte van de evenaar. Overal op de planeet is de temperatuur omhooggeschoten.’

‘Bedreigde subspecies?’ vroeg haar metgezel. Hij stapte uit de buis en liep moeizaam naar het controlepaneel.

‘Eentje maar. 8472. Op het centrale continent.’

‘Ach, wat jammer,’ zei hij. ‘Ze waren zo veelbelovend.’

‘Ja, inderdaad.’ De wetenschapper trok zich op aan het paneel en merkte dat de kracht in haar benen terugkwam. ‘Ik wil dat graag nader onderzoeken.’

Haar metgezel keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Gewoon om een paar monsters te nemen.’

Vier uur later was het reusachtige schip ter hoogte van de evenaar van de kleine planeet. In de ontsmettingsruimte klikte de wetenschapper de laatste riempjes van haar pak dicht. Ze vergrendelde haar helm, ging staan en wachtte tot het luik openging.

Ze activeerde de microfoon in haar helm. ‘Audiocheck.’

‘Audiocheck oké,’ zei haar partner. ‘Video komt ook goed binnen. Je kunt vertrekken.’

De deuren zoefden open. Een wit zandstrand werd zichtbaar. Een meter of zes verderop lag een dikke laag as die zich tot aan een rotspartij uitstrekte.

De wetenschapper keek omhoog naar de verdonkerde lucht. De asresten die nu nog rondzweefden zouden uiteindelijk neerslaan, waarna het zonlicht weer vrij spel kreeg, maar tegen die tijd zou het voor veel levensvormen op de planeet te laat zijn, waaronder subspecies 8472.

De wetenschapper liep moeizaam naar de top van de rots en keek naar het imposante zwarte schip, dat als een monsterlijk grote mechanische walvis op het strand lag. De wereld was donker en doodstil, net als de vele planeten zonder leven die ze had bestudeerd.

‘De laatste tekens van leven die we hebben opgevangen kwamen van achter de rots, vijftig graden die kant op.’

‘Begrepen,’ zei de wetenschapper. Ze draaide zich om en liep snel in de aangegeven richting.

Verderop tussen de rotsen zag ze een reusachtige grot. Er lag hier een dikke laag as dan op het strand. Ze liep ernaartoe, maar dat kostte haar veel moeite doordat haar schoenen steeds in de as weggleden. Het was alsof ze op een glasplaat liep die bedekt was met versnipperde vogelveren.

Vlak voordat ze bij de ingang van de grot kwam voelde ze iets onder haar voet, iets wat geen as of rotsbodem was, maar van vlees en botten. Een been. De wetenschapper deed een stap terug en stelde de display van haar helm bij.

‘Zie je dat?’ vroeg ze.

‘Ja. Ik zal je display even focussen.’

Het beeld werd scherper. Er lagen tientallen lichamen over elkaar heen, helemaal tot aan de ingang van de grot. De uitgemergelde, zwarte lijken leken op te gaan in de rotsbodem, en doordat ze met een laag as waren bedekt waren er

grillige bulten ontstaan, die deden denken aan de bovengrondse wortels van woudreuzen.

De wetenschapper ontdekte tot haar verbazing dat de lijken intact waren. ‘Bijzonder. Geen sporen van kannibalisme. Deze overlevenden kenden elkaar. Misschien behoorden ze tot een stam met dezelfde ethische gedragscode. Ik denk dat ze hiernaartoe zijn gegaan, naar de kust, om beschutting en eten te zoeken.’

Haar collega zette haar display op infrarood. Het was duidelijk dat geen van de slachtoffers nog in leven was. Zijn impliciete boodschap was duidelijk: hier niet te lang bij stil blijven staan.

Ze bukte zich en haalde een klein cilindervormig apparaat tevoorschijn. ‘Ik neem nu een monster.’ Ze hield het toestel bij het dichtstbijzijnde lijk en wachtte tot er een DNA-monster was genomen. Toen dat was gebeurd kwam ze weer overeind en sprak op formele toon: ‘Alfa Lander, expeditielogboek, officiële toevoeging: verkennende observaties bevestigen dat subspecies 8472 met uitsterven wordt bedreigd. Mogelijke oorzaak is de uitbarsting van een supervulkaan en de vulkanische winter die daarvan het gevolg was. Species heeft zich naar schatting 130.000 jaar in de plaatselijke tijdrekening ontwikkeld tot aan logboekdatum. Ik probeer een monster te nemen van het laatste in leven zijnde exemplaar.’

Ze draaide zich om en liep de grot in. De lampen aan weerszijden van haar helm gingen aan. Lichamen lagen samengepakt tegen de wanden, maar op de infrarooddisplay was geen enkel teken van leven te bespeuren. Ze liep door. Na een aantal meters zag ze dat er geen lijken meer lagen. Ze keek naar de grond. Sporen. Waren ze van recente datum? Voorzichtig liep ze verder de grot in.

Op haar helmdisplay verscheen een strookje donkerrood licht, dat van achter een rotswand vandaan kwam. Een teken van leven. Toen ze een bocht omging veranderde het donkerrood in een gloed van gele, oranje, blauwe en groene tinten. Een overlevende.

Snel tikte de wetenschapper op de controlepanelen in haar hand, waardoor het normale beeld verscheen. De overlevende was een vrouwelijk exemplaar. Haar ribben staken onnatuurlijk ver naar voren, en haar zwarte huid werd zo ver opgerekt dat het was alsof die bij elke ademhaling kon scheuren. De onderbuik was niet zo ingevallen als de wetenschapper had verwacht. Ze schakelde weer over op infrarood, waarna haar vermoedens bevestigd werden. Dit exemplaar was zwanger.

De wetenschapper wilde een nieuw apparaatje pakken om een monster te nemen, maar verstijfde toen ze iets achter zich hoorde – het geluid van voeten die zich over de rotsbodem voortsleepten.

Ze draaide zich om en zag een forsgebouwde overlevende, een man, die de krappe ruimte betrad. Hij was bijna twintig procent langer dan andere exemplaren van het mannelijk geslacht die ze had onderzocht, en hij had bredere schouders. De leider van de stam? Zijn ribben staken nog meer uit dan die van het vrouwelijk exemplaar. Met één hand beschermde hij zijn ogen tegen het licht dat de lampen op de helm van de wetenschapper verspreidden, en toen rende hij op haar af. Hij had iets in zijn hand. De wetenschapper greep naar haar stroomstok en deinsde achteruit, bij het vrouwelijke exemplaar vandaan, maar de grote man wijzigde zijn koers en bleef in haar richting lopen. De wetenschapper activeerde de stroomstok, maar vlak voordat de man bij haar was zwenkte hij af en zakte naast de vrouw in elkaar. Hij gaf haar wat hij bij zich had – een vlekkerig, rottend stuk vlees. Wild zette ze er haar tanden in, terwijl hij met gesloten ogen tegen de rotswand bleef zitten.

De wetenschapper kon haar ademhaling slecht onder controle houden.

De stem van haar collega klonk gehaast en bezorgd. ‘Alfa Lander 1, ik krijg afwijkende waarden door. Ben je in gevaar?’

De wetenschapper tikte snel op het controlepaneel in haar hand, waardoor de sensoren en de videofeeds in haar pak werden uitgeschakeld. ‘Dat is niet het geval, Lander 2.’ Ze liet een stilte vallen. ‘Mogelijk zijn de sensoren defect. Ik ga door met het nemen van monsters van de laatste overlevenden van subspecies 8472.’

Ze haalde een nieuwe cilinder tevoorschijn, knielde bij het grote mannelijke exemplaar neer en legde het apparaatje in de kromming van zijn rechterarm. Onmiddellijk strekte het wezen zijn andere arm naar haar uit. Hij legde zijn hand op haar onderarm en pakte die zachtmoedig vast, de enige aanraking die de stervende man nog kon opbrengen. De vrouw naast hem had de rottende vleeshomp al op, waarschijnlijk het laatste wat ze zou eten, en keek naar haar met ogen waar bijna geen leven meer in te bespeuren viel.

De cilinder piepte, en nog een keer, ten teken dat er een monster was genomen, maar de wetenschapper haalde het apparaatje niet weg maar bleef als verlamd zitten. Er gebeurde iets met haar. Toen gleeed de hand van de man van haar arm, en zijn hoofd zakte opzij tegen de rotswand. Voordat de wetenschapper er erg in had tilde ze de man op, hees hem over haar schouder en nam de vrouw over haar andere schouder. Het uitwendig skelet van het pak kon het gewicht met gemak hebben, maar toen ze eenmaal de grot uit was, had ze grote moeite om zich staande te houden op de met as bedekte rotsgrond.

Tien minuten later bereikte ze het strand. De deuren van het schip zoefden open. Eenmaal binnen legde ze de twee wezens elk op een verrijdbare brancard. Ze trok haar pak uit en bracht de overlevenden snel naar een operatieka-

mer. Ze keek even achterom en concentreerde zich vervolgens op het werkstation. Ze liet diverse simulatieprogramma's draaien en begon de algoritmes bij te stellen.

Achter haar riep een stem: 'Waar ben je mee bezig?'

Geschrokken draaide ze zich om. Ze had de deur niet horen opengaan. Haar collega stond in de deuropening en keek speurend om zich heen. De verwarring die aanvankelijk uit zijn stem sprak maakte plaats voor angst. 'Ben je...'

'Ik...'

Ze dacht koortsachtig na en zei vervolgens het enige wat ze kon bedenken. 'Ik doe een experiment.'

DEEL EEN

GEHEIMEN

Orchid-district

Marbella, Spanje

Dr. Kate Warner keek naar de vrouw die vastgebonden op de geïmproviseerde operatietafel lag te stuiptrekken. De spastische bewegingen werden steeds heftiger, en er stroomde bloed uit haar mond en oren.

Kate kon niets voor de vrouw doen, en dat zat haar ontzettend dwars. Tijdens haar studie en haar klinische opleiding was ze er nooit aan gewend geraakt een patiënt te zien sterven. Ze hoopte dat dat nooit zou veranderen.

Ze liep naar de vrouw toe, pakte haar hand en hield die vast tot de bewegingen in heftigheid afnamen. De vrouw blies haar laatste adem uit; haar hoofd zakte opzij.

De stilte in de ruimte werd slechts onderbroken door het getik van bloed dat van de tafel op het plastic druppelde. Het hele vertrek – een massagekamer in het wellnesscenter, de enige ruimte waar operaties uitgevoerd konden worden – was voorzien van een dikke laag plastic. Drie maanden daarvoor hadden rijke toeristen zich nog in dit vertrek laten masseren; nu gebruikte Kate de tafel om experimenten uit te voeren waar ze zelf niet alles van snapte.

Boven haar werd de stilte verbroken door het zachte gezoem van een apparaat; de kleine videocamera richtte zich van de overleden vrouw op Kate. Het was een teken waarmee haar te kennen werd gegeven dat het tijd werd om een rapport op te maken.

Kate trok haar mondkapje naar beneden en legde de hand van de vrouw voorzichtig op haar buik. ‘Atlantis-pest, onderzoek Alfa-493: uitslag negatief. Subject Marbella-2918.’ Kate keek naar de vrouw en probeerde een naam voor haar te bedenken. Kate gaf de proefpersonen steevast een naam, iets wat anderen pertinent niet deden. Ze konden haar er moeilijk voor straffen. Misschien dachten ze dat het haar taak er makkelijker op zou maken als de te onderzoeken subjecten anoniem bleven. Maar dat was niet zo. Niemand verdiende het om als een naamloos nummer te sterven.

Kate schraapte haar keel. ‘De naam van het subject is Marie Romero. Tijd-

stip van overlijden is 15.14 uur plaatselijke tijd. Vermoedelijke doodsoorzaak... Doodsoorzaak is dezelfde als bij de laatste dertig mensen die op deze tafel hebben gelegen.'

Kate trok haar rubberen handschoenen met een knallend geluid uit en gooide ze op de met plastic afgedekte vloer, bij de uitdijende plas bloed. Ze draaide zich om en liep naar de deur.

De speakers in het plafond kwamen krakend tot leven.

'Je moet de autopsie nog doen.'

Kate keek opstandig in de camera. 'Doe het zelf.'

'Toe, Kate.'

Ze hadden Kate bijna geen informatie gegeven, maar één ding wist ze wel: ze hadden haar nodig. Omdat ze immuun was voor de Atlantis-pest, was ze de aangewezen persoon om deze experimenten uit te voeren. Ze was nu al wekenlang bezig, vanaf het moment dat haar pleegvader, Martin Grey, haar hiernaartoe had gebracht. Geleidelijk aan waren er vragen bij haar gerezen. Er werden wel toezeggingen gedaan, maar afdoende antwoorden bleven uit.

Ze schraapte haar keel en zei vastberaden: 'Ik ben klaar voor vandaag.' Ze deed de deur open.

'Wacht. Ik weet dat je met vragen zit. Als je nog even bloed afneemt, kunnen we praten.'

Kate keek naar het metalen karretje dat buiten op de gang klaarstond, net als de dertig keer daarvoor. Ze dacht aan maar één ding: proberen ze onder druk te zetten. Ze pakte spullen om bloed af te nemen, liep terug naar Marie en stak de naald in de kromming van haar arm. Het duurde altijd langer als het hart er eenmaal mee op was gehouden.

Toen het buisje vol was trok ze de naald terug, liep weer naar het karretje en zette het buisje in de centrifuge. Een paar minuten verstreken terwijl het buisje in het rond werd gedraaid. Achter haar klonk een bevel door de speakers. Dat kende ze. Ze zag dat de centrifuge langzaam tot stilstand kwam. Ze pakte het buisje, stopte dat in haar zak en liep de gang door.

Meestal keek ze even naar de jongens als ze klaar was met werken, maar vandaag wilde ze eerst iets anders doen. Ze ging haar kamertje binnen en liet zich op het 'bed' vallen. Het vertrek leek op een gevangenis: geen ramen, niets aan de muur, en een stalen ombouw met daarop een matras dat uit de middeleeuwen leek te stammen. Ze nam aan dat hier vroeger iemand van de schoonmaakploeg had gewoond. Kate vond het onderkomen bijna mensonwaardig.

Ze boog zich over de rand en zocht op de tast onder het bed. Ze vond de fles, pakte een kartonnen bekertje dat op het nachtkastje stond, blies het stof weg,

schonk een flinke hoeveelheid wodka in en sloeg de drank in één keer achterover.

Ze zette de fles weg en ging languit liggen. Ze strekte haar arm en drukte een knop van een oude radio in. Het was haar enige bron van informatie over wat er in de buitenwereld gebeurde. Ze kon nauwelijks geloven wat ze hoorde.

De reporters beschreven een wereld die van de Atlantis-pest was gered door een wonderbaarlijk medicijn: Orchid. Naar aanleiding van de wereldwijde uitbraak van de pest hadden de geïndustrialiseerde landen hun grenzen gesloten en de staat van beleg afgekondigd. Er werd niet gezegd hoeveel slachtoffers er waren gevallen. De overlevenden, hoeveel het er ook maar mochten zijn, waren naar Orchid-districten overgebracht – immens grote kampen waar mensen zich aan het leven vastklampten en hun dagelijkse dosis Orchid namen, een medicijn dat de voortgang van de ziekte tot staan bracht, zonder dat de patiënt echter volledig genas.

Kate had de laatste tien jaar van haar leven klinisch onderzoek verricht, het meest recent om autisme te genezen. Voor het ontwikkelen van medicijnen was tijd nodig, ook als er veel geld voor beschikbaar was en er dringend behoefte aan bestond. Orchid leek te mooi om waar te zijn. En als het inderdaad werkte, hoe zag de wereld er op dit moment dan echt uit?

Een paar keer had ze een glimp opgevangen. Drie weken geleden had Martin haar van een wisse dood gered, samen met twee jongens die ze in het kader van het autismeonderzoek behandelde. Hij had hen uit een reusachtig complex gehaald dat op de bodem van de Baai van Gibraltar lag. Kate was er met de jongens naartoe gevlucht – ze dacht nu dat de verzonken stad Atlantis was – en had eerst in een vergelijkbare omgeving gezeten, een complex dat op een diepte van drie kilometer onder Antarctica lag. Haar biologische vader, Patrick Pierce, had hun vlucht uit de Baai van Gibraltar mogelijk gemaakt door twee kernbommen te laten ontploffen, waardoor de oude ruïne was verwoest en de Straat van Gibraltar bijna volledig door het puin werd afgesloten. Een paar minuten voordat de bommen tot ontploffing werden gebracht had Martin hen in een kleine onderzeeër in veiligheid gebracht. De onderzeeër had nauwelijks genoeg stroom om door het getroffen zeegebied naar Marbella te varen. De badplaats lag ongeveer tachtig kilometer ten noordoosten van Gibraltar. Ze waren in de jachthaven aan land gegaan en waren Marbella in het donker binnengeslopen. Martin had gezegd dat het maar tijdelijk zou zijn, en Kate had niets van de omgeving meegekregen. Ze wist dat ze in een beveiligd complex was beland, en dat zij en de twee jongens zich niet buiten het gebouw mochten wagen.

Martin had Kate verteld dat ze een bijdrage kon leveren aan het onderzoek

dat hier verricht werd – om een middel tegen de Atlantis-pest te vinden. Maar sinds haar komst had ze hem of wie dan ook nauwelijks nog gezien. Ze had alleen contact met tussenpersonen die haar eten gaven en instructies overbrachten.

Ze draaide het buisje om en om in haar hand en vroeg zich af waarom ze er zo veel belang aan hechtten en wanneer ze het zouden komen halen. En wie er dan zou komen.

Ze keek op de klok. Het was zo tijd voor de middagupdate. Die sloeg ze nooit over. Ze hield zich voor dat ze op de hoogte wilde blijven van wat er buiten aan de hand was, maar in feite ging het haar om iets anders. Eigenlijk wilde ze vooral nieuws horen over één persoon: David Vale. Maar zijn naam werd nooit genoemd, en de kans was groot dat er nooit iets over hem gemeld zou worden. Er waren twee manieren waarop je uit de tomben op Antarctica kon komen – via de uitgang door het ijs aldaar, of via het portaal naar Gibraltar. Maar haar vader had de Straat van Gibraltar permanent afgesloten, en op Antarctica lag het Immari-leger te wachten. Ze zouden David nooit in leven laten. Kate probeerde haar sombere gedachten van zich af te zetten toen de verslaggever het woord nam.

U luistert naar de BBC, de stem van de menselijke triomf op deze achtenzeventigste dag van de Atlantis-pest. We hebben drie reportages voor u. Allereerst berichten we over een groep van vier mensen die op een offshore boortoren zaten en drie dagen zonder eten op zee ronddobberden voordat ze in veiligheid werden gebracht in het Orchid-district van Corpus Christi in Texas. Ook hebben we een verslag van Hugo Gordon, die naar de fabriek in de buurt van Dresden is geweest waar het medicijn Orchid wordt geproduceerd. Hij weerlegt geruchten dat de productie van het medicijn vertraging heeft ondervonden. We besluiten onze uitzending met een vraaggesprek met vier vooraanstaande leden van de Royal Society, die voorspellen dat de ontwikkeling van een definitief medicijn geen kwestie van maanden maar van weken is.

We beginnen met een reportage over moed en doorzettingsvermogen uit het zuiden van Brazilië, waar vrijheidsstrijders gisteren een beslissende overwinning hebben behaald op guerrillatroepen uit het door Immari beheerste Argentinië...